

Ji-Young Gong

De uren die we deelden

the house of books

Oorspronkelijke titel

Our happy time

Uitgave

© Prunsoon Publishing/Korea, 2005

Published by arrangement with Barbara J. Zitwer Agency, New York, USA

Naar het Engels vertaald door Sora Kim Russell

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Monique de Vré

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagillustratie

Thinkstock

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 4006 8

ISBN 978 90 443 4007 5 (e-book)

D/2013/8899/43

NUR 302

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen.

– Jezus, een drieëndertigjarige veroordeelde
misdadiger tijdens zijn executie

Harlem bestaat als goddelijke aanklacht tegen de stad New York en de mensen die in het centrum wonen en daar hun geld verdienen. De bordelen van Harlem, alle prostitutie daar, de drugsbendes en al het andere zijn de spiegel van de beleefde echtscheidingen en het veelvuldige beschaafde overspel van Park Avenue: ze zijn Gods commentaar op onze hele samenleving.

– Thomas Merton

Blauwe schrift, 1^e aantekening

Ik zal je nu mijn verhaal vertellen. Het is een verhaal over moord. Het is een verhaal over een gezin dat alleen maar tot afbraak in staat was, waarin schreeuwen en gillen en slaan en chaos en vloeken dagelijkse kost waren. Het is ook een verhaal over een diep ongelukkig iemand die altijd dacht dat hij gewoon niet diep ongelukkig kon zijn – dat is mijn verhaal. Op de dag waarop het allemaal begon, stierven er twee vrouwen en een kind. Ik was ervan overtuigd dat een van die vrouwen niet het recht had te leven, dat ze het verdiende te sterven. Ik vond haar net ongedierte dat rondliep in mooie zijden kleren omdat ze zoveel geld voor zichzelf had. Ik dacht dat als ik in plaats daarvan dat geld aan iets goeds kon besteden in deze oneerlijke en onrechtvaardige wereld, ik juist handelde.

En dan was er nog een vrouw. Ze was een vrouw die in haar hele leven nog nooit iets voor zichzelf had gehad. Een vrouw

I

*D*e fijne sneeuw die 's middags in vlagen begon te vallen ging over in regen. De straten werden overspoeld door een wazig, blauwig licht en de lucht, die zwaar was van het vocht, drukte op de stad en deed de grens tussen hemel en aarde vervagen. De klok gaf tikkend aan dat het na vijven was.

Ik trok mijn jas aan en verliet mijn flat. Op het parkeerterrein stonden de auto's zwijgend als het graf en de gele lichtjes die een voor een aangingen in de ramen aan de overkant begonnen als onbereikbare sterren te schijnen. De bomen langs de kant van de weg, die al lang hun bladeren kwijt waren, zagen eruit als een omheining van prikkeldraad die de woningen van de armen aan de andere kant scheidde van de luxueuze appartementen aan deze kant. Ik stond even stil voordat ik in mijn auto stapte en keek terloops omhoog. De flatgebouwen stonden met hun rug naar de hemel en benamen met hun zwaarwichtige lijven het zicht op de wolken. Zoals ze daar stonden in het vervagende licht van de avondschemering, leken de

gebouwen op een rechte, regelmatige rij forten. Er viel een miezerige winterregen op de bevroren straat. Ik stapte in mijn auto. Zodra ik de koplampen aandeed, verschenen er regen-druppels, als fijngeschaafd ijs, in de ronde lichtbundels. Het donker werd slechts onderbroken door het vrolijke, kleurige lichtschijnsel van de straatlantaarns en winkelpuizen – misschien viel de regen alleen maar binnen dat schijnsel. In het donker hadden we er per slot van rekening geen idee van wat er allemaal op ons viel.

Dokter Noh had me opgebeld om te vertellen dat tante Monica was ingestort en weer in het ziekenhuis lag. 'Deze keer is de prognose niet goed. Je moet je maar voorbereiden.' Dat betekende dat ik me erop moest voorbereiden dat ik weer iemand moest loslaten. Ik haalde me Yun-su's gezicht voor de geest terwijl ik de motor startte: een bril met zwart hoornen montuur, een bleek, weggekwijnd gezicht, lippen die nog jeugdig rood waren, een ondiep kuiltje in slechts één wang wanneer hij verlegen lachte. Maar eigenlijk wilde ik niet aan hem denken. Ik had in menig slapeloze nacht mijn best gedaan hem uit mijn gedachten te bannen. Nachten waarin ik niet in slaap kon komen zonder sterkedrank, sombere ochtenden waarop ik wakker werd met het gevoel gewurgd te worden. Uit gewoonte stopte ik dan mijn gezicht in mijn kussen en wachtte op de tranen, maar het enige wat er uit me kwam was een vreemd gekreun. Er waren dagen waarop ik dacht: mooi, het is maar beter dat ik het me blijf herinneren, dat ik alles onthoud tot het allerlaatste detail, maar dan was het eind van het liedje toch weer dat ik dronken werd en buiten westen op de bank lag.

Toen Yun-su er niet meer was, dacht ik iedere ochtend zodra ik mijn ogen opendeed dat mijn leven van nu af aan nooit meer zou worden zoals het was. Alles was overhoopgehaald, net als in het begin. Maar nadat ik hem had leren ken-

nen werden mij twee dingen duidelijk: dat ik nooit meer een zelfmoordpoging kon doen en dat dit zowel het afscheidsgeschenk als de straf was die hij me naliet.

Net als de winterregen die slechts zichtbaar was in het licht van de koplampen, waren er in deze wereld veel dingen die in het duister onzichtbaar waren. Ik kwam daarachter toen ik hem leerde kennen. Dat iets onzichtbaar was wilde nog niet zeggen dat het niet bestond. Toen ik hem leerde kennen, werkte ik me door mijn eigen duisternis heen en kwam ik er langzaam achter wat die duisternis was die als de dood in mij ademde. Er waren dingen die ik nooit zou hebben opgemerkt als ik hem niet had gekend, en ik zou nooit hebben beseft dat wat ik voor duisternis hield, in feite schitterend licht was. Ik was blijven denken dat ik alles wist en zou niet geweten hebben dat het geen donker was maar een licht zo fel dat ik erdoor werd verblind. Want door Yun-su ging ik beseffen dat als we werkelijk kunnen liefhebben, we op datzelfde moment al deel uitmaken van de glorie van God. Hij is er nu niet meer, maar ik ben God nog steeds dankbaar dat ik de kans kreeg hem te ontmoeten.

Ik reed door de donkere straat de regen in. Er waren veel auto's op de weg. Maar ik had geen haast. Iedereen probeerde ergens te komen. Ze moesten allemaal ergens heen, waar dat ook mocht zijn. Als een oeroude herinnering flitste het door me heen: wisten ze wel waar ze heen gingen? Destijds waren er nauwelijks auto's op de weg geweest en had zelfs de neonreclame de adem ingehouden. Voor me sprong een stoplicht op rood, als een zon boven de auto's die zich door de troebele, mistige regen spoedden. Ineens stopten alle auto's. Ook ik stopte.

*How many roads must a man walk down
before you call him a man?
The answer my friend is blowing in the wind,
the answer is blowing in the wind.*

– Bob Dylan, ‘Blowin’ in the wind’

Blauwe schrift, 2^e aantekening

Mijn stad... Je vroeg me naar mijn stad. Maar heb ik er ooit wel een gehad? Ik vertelde je dat als je de plek bedoelde waar ik ben geboren, het antwoord zou zijn: Yangpyeong in de provincie Gyeonggi, even buiten Seoul, en toen wachtte ik op je volgende vraag. Maar je vroeg niet verder. 'Het was een arm dorp,' zei ik. 'Er was een stuwmeer voorbij een klein, met gras begroeid heuveltje en het was altijd koud in ons huis.' Daar stopte ik met vertellen. 'Het geeft niet,' zei je, 'je hoeft er niet over te praten als je dat niet wilt.' Maar het was niet dat ik het niet wilde – ik kon het niet. Wanneer ik die herinneringen opdiep voelt het alsof een zwarte bloedklont mijn mond vult. Mijn broertje Eun-su en ik speelden altijd in de zon aan de rand van het stuwmeer. Op een dag kreeg Eun-su een pak slaag van de vrouw die naast ons woonde. Hij was naar de burens toe gelopen om daar een beetje rijst te bedelen, maar

ze zei dat hij het had laten vallen. Daarom pakte ik, toen zij en haar man uit werken waren, een lange houten stok van een draagrek en sloeg daarmee hun kinderen totdat hun neus bloedde. Daarna wilden de andere kinderen niet meer met ons spelen. Dus waren we altijd met ons tweeën. Soms, wanneer een goedhartig iemand ons een overgebleven klomp koude rijst gaf, slopen we de schuur van een buurman in om onze vader niet wakker te maken die zich bewusteloos had gedronken en dan namen we om de beurt een hap van de ijskoude rijstbal. Op het stuwmeer was het altijd zonnig en als we geluk hadden, kregen we zelfs instantnoedels van de vissers die er vanuit Seoul heen gingen. Op dagen dat we nog meer boften, gingen we naar een winkel zo'n acht kilometer verderop en kochten sigaretten voor hen in ruil voor een paar muntjes.

Het duurde lang voordat ik doorhad dat we op onze moeder wachtten, die van huis was weggelopen. Pas na heel, heel lange tijd drong het tot me door dat, ook al herinnerde ik me van haar alleen maar haar opgezette gezicht en de blauwe plekken overal op haar lichaam van de slagen van mijn vader, ik wachtte totdat ze thuiskwam, met blauwe plekken en al, en onze vader zou doden die ons weer zou gaan slaan zodra hij ontwaakte uit zijn dronkenmansslaap in die onverwarmde kamer. Ik wachtte totdat zij ons kwam redden. Mijn vroegste herinnering is er een van willen doden. Maar omdat mijn moeder in de grote wereld was, ergens ver weg, ging dat gevoel van wachten, ook al wist ik niet waarop, nooit helemaal weg. Ik denk dat ik toen ongeveer zeven was.